

Sygn. akt VII U 2406/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 października 2016 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Jarząbek

Protokolant: Monika Bąk-Rokicka

po rozpoznaniu w dniu 22 września 2016 r. w Warszawie

sprawy M. D. i T. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

o wysokość podstawy wymiaru składek

na skutek odwołania M. D. i T. G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

z dnia 23 września 2014 roku, znak: (...)

- zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że ustala, iż podstawa wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne (emerytalne, rentowe, chorobowe i wypadkowe) M. D. z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę u płatnika składek T. G. wynosi począwszy od dnia 1 kwietnia 2012r. miesięcznie 5.700 (pięć tysięcy siedemset) złotych.

Sygn. akt VII U 2406/14

UZASADNIENIE

T. G. w dniu 3 listopada 2014 r. za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. wniósł do Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie odwołanie od decyzji ww. organu rentowego z dnia 23 października 2014 r. nr (...), domagając się jej uchylecia lub zmiany poprzez umorzenie przedmiotowego postępowania. Odwołujący podniósł, iż wykazał, przedkładając PIT-36 za rok 2011, iż uzyskał przychód w wysokości 232.778,50 złotych, a za 2012 rok w wysokości 48.754,88 złotych, co ma związek z pełnieniem przez M. D. funkcji dyrektora zarządzającego w jego firmie. Zdaniem płatnika, zmniejszenie przez organ rentowy podstawy wymiaru składek odwołującej na ubezpieczenia społeczne z kwoty wynagrodzenia wynikającego z umowy o pracę do minimalnego wynagrodzenia obowiązującego w danym roku, począwszy od dnia 1 kwietnia 2012r. jest niezgodne z normami oraz powołanymi w decyzji przepisami prawa (k. 2-4 a. s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

w odpowiedzi na odwołanie z dnia 4 grudnia 2014 r. wniósł o jego oddalenie na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. a nadto o zobowiązanie płatnika do złożenia pełnej dokumentacji księgowej, dotyczącej prowadzonej działalności gospodarczej, zwrócenie się do Urzędu Skarbowego o nadesłanie informacji oraz deklaracji VAT, składanych przez płatnika za rok 2012, obrazujących jego obroty składek oraz

o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu rachunkowości na okoliczność, czy sytuacja majątkowa T. G. pozwalała mu na zatrudnienie pracownika z wynagrodzeniem w kwocie 19.000 złotych.

W ocenie organu rentowego, przy uwzględnieniu ilości zatrudnionych przez płatnika pracowników, obowiązujących na rynku stawek wynagrodzeń w „małych” podmiotach gospodarczych oraz zadłużenia płatnika składek względem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, wynagrodzenie ustalone w umowie o pracę jest zawyżone. Organ rentowy stwierdził, że nie kwestionuje samego zatrudnienia odwołującej oraz faktu wykonywania przez nią pracy i zgłoszenia jej do ubezpieczeń społecznych. Oddział wskazał, że zawyżona wysokość wynagrodzenia osiąganego przez M. D. stanowi czynność pozorną w rozumieniu art. 83 § 1 k.c. lub obejście prawa w myśl art. 58 § 1 k.c. co jest związane z chęcią uzyskania wysokiego świadczenia z tytułu niezdolności do pracy. Wobec powyższego, organ rentowy zaskarżoną decyzją z dnia 23 października 2014 r. ustalił podstawę wymiaru składek dla odwołującej z tytułu zatrudnienia u płatnika składek od dnia 1 kwietnia 2012r. w wysokości minimalnego wynagrodzenia (k. 6-8 a. s.).

M. D. w piśmie procesowym z dnia 19 grudnia 2014 r. również zaskarżyła decyzję wydaną przez organ rentowy z dnia 23 października 2014 r., nr (...) (k. 12-14 a. s.).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. D. od dnia 1 października 2010 r. została zatrudniona u płatnika składek T. G. na czas nieokreślony na stanowisku handlowca w pełnym wymiarze czasu pracy za wynagrodzeniem 5.700,00 złotych brutto (umowa o pracę w kopercie z k. 31 a. s.).

Odwołująca M. D. w okresach:

- od dnia 1 lutego 2011 r. do dnia 28 lutego 2011 r. i od dnia 1 kwietnia 2011 r. do dnia 31 maja 2011 r. przebywała na zasiłku macierzyńskim;
- od dnia 20 czerwca 2011 r. do dnia 22 lipca 2011 r. pobierała wynagrodzenie za czas niezdolności do pracy;
- od dnia 23 lipca 2011 r. do dnia 28 sierpnia 2011 r. przebywała na zasiłku chorobowym z ubezpieczenia chorobowego;
- od dnia 30 września 2011 r. do dnia 31 marca 2012 r. przebywała na urlopie wychowawczym;
- od dnia 22 kwietnia 2013 r. do dnia 24 maja 2013 r. pobierała wynagrodzenie za czas niezdolności do pracy;
- od dnia 25 maja 2013 r. do dnia 22 kwietnia 2013 r. przebywała na zasiłku chorobowym z ubezpieczenia chorobowego;
- od dnia 25 kwietnia 2014 r. do dnia 27 maja 2014 r. pobierała wynagrodzenie za czas niezdolności do pracy;
- od dnia 28 maja 2014 r. do dnia 29 września 2014 r. przebywała na zasiłku chorobowym z ubezpieczenia chorobowego (okoliczności bezsporne).

Ubezpieczona w lipcu 2011 r. przeszła operację głowy w postaci usunięcia guza mózgu poprzez kraniotomię skroniową lewostronną. Zgodnie z zaświadczeniem z dnia 1 października 2014 r. ubezpieczona zmaga się z zaburzeniami depresyjnymi i lękowymi mieszanymi wraz z zaburzeniami adaptacyjnymi oraz z chorobami przewlekłymi o podłożu neurologicznym w postaci padaczki skroniowej (k. 14 a. s.).

Na podstawie aneksu do umowy o pracę z dnia 1 kwietnia 2012 r. M. D. objęła stanowisko dyrektora zarządzającego, a wynagrodzenie jej zostało zwiększone do kwoty 19.000,00 złotych. Na podstawie zakresu obowiązków, do zadań odwołującej na stanowisku dyrektora zarządzającego należało :

- planowanie i opracowywanie strategii rozwoju firmy,

- nadzorowanie realizacji najważniejszych zadań firmy, określonych przez organ zarządzający;
- zapewnianie przedsiębiorstwu płynności finansowej poprzez pozyskiwanie umów długoterminowych;
- negocjowanie i weryfikowanie umów zawieranych z kontrahentami;
- doradzanie oraz weryfikowanie doboru palet barw i technologii wykonywanej usługi;
- dążenie do osiągnięcia przez firmę wysokich wyników finansowych;
- - analizowanie elementów ryzyka i w miarę możliwości zapobieganie potencjalnym kryzysom;
- tworzenie i wdrażanie planu restrukturyzacyjnego;
- obsługiwanie klientów;
- doradzanie i dobieranie technologii do potrzeb klientów;
- rozszerzanie możliwości firmy o innowacyjne technologiczne w celu zapewnienia kompleksowej usługi;
- weryfikowanie dokumenty oraz dostarczanie dokumentów do biura rachunkowego (...);
- obsługa umowy z podwykonawcami;
- obsługa inwestycji firmowych (k. 31 a. s.).

W dniu 22 kwietnia 2014 r. ubezpieczona uzyskała zaświadczenie lekarskie stwierdzające, że jest zdolna do wykonywania pracy na stanowisku dyrektora zarządzającego (k. 31 a. s.). Ubezpieczona została przeszkolona w dziedzinie BHP w dniu 1 i 4 października 2010 r. (k. 77 akt kontroli doraźnej).

W dniu 28 lipca 2011 r. i w dniu 6 kwietnia 2012 r. odwołująca ukończyła szkolenia okresowe w formie seminarium dla pracowników kadry kierowniczej zorganizowane przez Biuro (...) (k. 31 a. s. i k. 73-75 akt kontroli doraźnej).

Odwołująca podpisywała umowy ramowe z dnia 1 maja 2012 r. z firmą (...), z dnia 2 maja 2012 r. z firmą (...), z dnia 1 sierpnia 2012 r. z firmą (...) oraz z dnia 6 grudnia 2012 r. z firmą (...) na dostarczanie usług swojego pracodawcy (k. 31 a. s.).

Płatnik składek dokonywał wypłaty wynagrodzenia ubezpieczonej za pomocą przelewu bankowego na jej osobiste konto (k. 31 a. s.).

Pracodawca zadeklarował następujące podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne: w październiku 2010r. – 5.700 złotych, w listopadzie i grudniu 2010 r. – 2.500 złotych, w styczniu 2011 r. – 1.000 złotych, od lutego do maja 2011 r. – 0,00 złotych, w czerwcu 2011 r. – 250 złotych, w lipcu 2011 r. – 0,00 złotych, w sierpniu 2011 r. – 166,67 złotych, we wrześniu 2011 r. – 2386,36 złotych, od kwietnia do lipca 2012 r. – 19.000 złotych, w sierpniu 2012 r. – 23.948,54 złotych, od września do grudnia 2012 r. – 0,00 złotych, od stycznia do marca 2013 r. – 19000,00 złotych, w kwietniu 2013 r. – 36722,27 złotych, od maja do września 2013 r. – 0,00 złotych, w październiku 2013 r. – 633,33 złotych, od listopada 2013 r. do marca 2014 r. – 0,00 złotych, w kwietniu 2014 r. – 1266,67 złotych oraz od maja do sierpnia 2014 r. – 0,00 złotych (okoliczność bezsporna).

Ubezpieczona przed zawarciem umowy o pracę z dnia 1 kwietnia 2012 r. wykonywała czynności związane z przedstawicielstwem handlowym i była wdrażana do obsługiwania lakierni proszkowej. Jednocześnie prowadziła księgowość wewnętrzną, dostarczała faktury do biura księgowego, prowadziła gospodarkę magazynową poprzez

selekcjonowanie farb w proszku i wydawanie ich do poszczególnych prac, zamawiała i przyjmowała farby od producentów oraz wydawała resztę potrzebnych produktów przy malowaniu. Do zakresu obowiązków ubezpieczonej zgodnie z nowo podpisaną umową o pracę z dnia

1 kwietnia 2012 r. doszła odpowiedzialność za umowy kontraktowe. Odwołująca miała wykonać biznes plan, który przewidywał czysty przychód w kwocie 400.000,00 złotych. Nadzorem nad wykonywaniem wymienionych czynności nie zajmował się odwołujący, gdyż musiał on poświęcić się innej inwestycji z powodu problemów powstałych po stronie inwestycyjnej. Pod koniec 2012 r. rozpoczął się kryzys w sektorze budowlanym, a zadaniem odwołującej było przygotowanie restrukturyzacji firm. Płatnik składek nie zatrudniał nikogo poza odwołującą w ramach umowy o pracę. Pracodawca rozwiązał umowę o pracę z ubezpieczoną z powodu zawieszenia działalności gospodarczej z końcem grudnia 2014 r. oraz jej wyrejestrowania w lutym 2015 r. (przesłuchanie odwołujących się, k. 177-180 a. s.).

Dochód firmy odwołującego w 2010 r. wyniósł 49330,95 złotych, w 2011 r. wyniósł 232778,50 złotych, w 2012 r. wyniósł 48754,88 złotych, natomiast w 2013 r. nastąpiła strata w wysokości 65288,87 złotych (k. 25-29, 37-41, 47-51, 57-61 akt kontroli doraźnej).

W oparciu o treść opinii sporządzonej przez biegłego sądowego z zakresu rachunkowości i finansów P. B. Sąd ustalił, iż działalność gospodarcza prowadzona przez odwołującego w kwietniu 2012 r. przyniosła stratę w wysokości 28.230,40 złotych, a w sierpniu 2012 r. stratę w wysokości 49.332,52 złotych. Uwzględniając powyższe, sytuacja finansowa działalności prowadzonej przez T. G. nie pozwalała na zatrudnienie pracownika w kwietniu 2012 r. z wynagrodzeniem w kwocie 19.000,00 złotych brutto oraz w sierpniu 2012 r. z wynagrodzeniem w kwocie 23.948,00 złotych brutto, gdyż pogłębiało to powstałą w firmie stratę finansową. Uwzględniając sposób prowadzenia ewidencji uzyskanych przychodów i poniesionych kosztów za pomocą podatkowej księgi przychodów i rozchodów, nie można na jej podstawie zbadać, czy odwołujący posiadał środki na sfinansowanie wynagrodzenia zatrudnionego pracownika w kwietniu 2012 r. w kwocie 19.000,00 złotych brutto oraz w sierpniu 2012 r. w kwocie 23.948,00 złotych brutto (k. 131-139 a. s.).

W oparciu o treść opinii sporządzonej przez biegłego sądowego z zakresu księgowości A. G., Sąd ustalił, że za okres od dnia 1 kwietnia 2012 r. do dnia 31 grudnia 2012 r. uzyskany wynik netto w kwocie 23.733,69 złotych jako zysk, uwzględniał koszty z tytułu podwyższonej podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne dla wynagrodzenia w kwocie 19.000,00 złotych brutto wraz z przyznaną premią. Podwyżka płacy była kontynuowana w kolejnym roku obrotowym 2013 r., gdzie nastąpiło pogorszenie się sytuacji ekonomicznej prowadzonej działalności gospodarczej. Mimo tego płatnik składek nie obniżył wynagrodzenia ubezpieczonej. Oparcie się na wyniku bilansowym działalności gospodarczej nie uwzględnia braku jej płynności z uwagi na nieopłacanie składek na ubezpieczenia społeczne. Przy wysokim wynagrodzeniu w wysokości 19.000,00 złotych brutto, podstawa do ubezpieczenia społecznego osiągnęła wymagany poziom 105.780,00 złotych po pięciu miesiącach, a więc w okresie kwiecień-sierpień 2012 r. Po tym okresie pobierane wynagrodzenie nie podlegało obowiązkowi opłacenia składki ZUS z uwagi na wyczerpaną podstawę roczną przez pięć miesięcy. Aby podstawa do ubezpieczenia mogła być przyjęta za zrealizowaną w kwocie 105.780,00 złotych, co stanowi wysokość rocznego ograniczenia tej podstawy, przy deklarowanej kwocie 99.948,54 złotych należy dokonać korekty tej podstawy w wysokości 5.831,46 złotych, bowiem roczne wynagrodzenie faktyczne wynosiło 194.422,27 złotych. W 2013 r. zadeklarowana podstawa do ubezpieczenia wyniosła 94.355,60 złotych i mieściła się w granicy ograniczenia rocznego w wysokości 111.390,00 złotych w 2013 r., ale faktyczne wypłaty wynagrodzeń obejmują kwotę 111.045,35 złotych. W niniejszej sprawie nastąpił brak prawidłowo deklarowanej podstawy w wysokości 16.689,75 złotych, którą należy uwzględnić poprzez deklaracje korekcyjną (opinie biegłego z zakresu rachunkowości i finansów P. B. k. 195-207 i 260-265 a. s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. w oparciu o własne ustalenia wydał decyzję z dnia 23 października 2014 r. nr: (...) na podstawie art. 83 ust. 1 pkt 3, art. 18 ust. 1, art. 20 ust. 1 oraz art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r.

o systemie ubezpieczeń społecznych, art. 58 § 2 i art. 83 § 1 k.c. i stwierdził, że podstawa wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne M. D. z tytułu zatrudnienia u płatnika składek T. G. na podstawie umowy o pracę od dnia 1 kwietnia 2012 r. wynosi miesięcznie kwotę minimalnego wynagrodzenia obowiązującego w danym roku. Organ rentowy podniósł, że płatnik składek posiada zaległości z tytułu nieopłaconych składek, w związku z czym nie było go stać na zatrudnienie pracownika z wynagrodzeniem wskazywanym w dokumentach rozliczeniowych. W ocenie organu rentowego, wynagrodzenie wskazane w umowie o pracę zostało przyjęte przez strony umowy wyłącznie w celu uzyskania wyższych świadczeń z ubezpieczenia społecznego (akta rentowe).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodu z dokumentacji zawartej w aktach rentowych i złożonej do akt sądowych, na podstawie przesłuchania odwołujących się i treści opinii sporządzonych przez biegłych sądowych z zakresu księgowości i rachunkowości.

Zdaniem Sądu dokumenty, w zakresie w jakim oparł na nich swoje ustalenia, są wiarygodne, wzajemnie się uzupełniają i tworzą spójny stan faktyczny. Dokumenty te nie były przez strony sporu kwestionowane w zakresie ich autentyczności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, a zatem wynikające z nich okoliczności należało uznać za bezsporne i mające wysoki walor dowodowy.

Z kolei przesłuchania odwołujących się są logiczne i korelują ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. Strony procesu jednoznacznie wskazały na zakres czynności związanych ze stanowiskiem pracy ubezpieczonej, wysokość jej uposażenia oraz na okoliczności związane z zaprzestaniem prowadzenia działalności gospodarczej i zakończeniem stosunku pracy. Sąd jedynie nie dał wiary płatnikowi składek w zakresie dysponowania przez niego odpowiednimi środkami z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej, pozwalającymi na wypłacanie odwołującej wynagrodzenia miesięcznego w kwocie 19.000,00 złotych.

Sąd również uznał za w pełni wiarygodny materiał dowodowy w postaci opinii sądowych sporządzonych przez biegłych P. B.

i A. G.. W ocenie Sądu opinie biegłych zostały sporządzone w sposób fachowy i rzetelny oraz tworzą spójny stan faktyczny korelując przy tym z zebrany materiał dowodowy. Natomiast zarzuty odwołujących się do treści oraz wniosków zawartych w przedmiotowych opiniach Sąd potraktował jako bezzasadne i lakoniczne.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołania T. G. i M. D.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.
z dnia 23 października 2014 r., nr (...) są uzasadnione
i podlegają w części uwzględnieniu.

Przedmiotem niniejszego postępowania było ustalenie wysokości podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne dla ubezpieczonej, co przesądziło o kierunku kontroli sądu ograniczonej jedynie do tej spornej kwestii.

W zaskarżonej decyzji organ rentowy nie kwestionował faktu wykonywania przez odwołującą czynności na podstawie umowy o pracę na rzecz płatnika składek T. G., a jedynie wysokość wynagrodzenia umówionego przez strony na kwotę 19.000,00 złotych brutto miesięcznie.

Zgodnie z art. 6 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2015 r., poz. 121 ze zm.) zwanej dalej „ustawą”, obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym podlegają osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są pracownikami.

W myśl art. 8 ust. 1 ustawy, za pracownika uważa się osobę pozostającą w stosunku pracy, a zgodnie z art. 13 pkt 1 obowiązek podlegania takiej osobie ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu trwa od dnia nawiązania stosunku pracy do dnia ustania tego stosunku. Podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe stanowi przychód w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych z tytułu zatrudnienia w ramach stosunku pracy, o czym stanowią art. 18 ust. 1 i art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998r. Z kolei podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie chorobowe oraz wypadkowe stanowi podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalno-rentowe.

W ramach art. 41 ust. 12 i 13 ustawy, Zakład Ubezpieczeń Społecznych może zakwestionować wysokość wynagrodzenia stanowiącego podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie chorobowe, jeżeli okoliczności sprawy wskazują, że zostało ono wypłacone na podstawie umowy sprzecznej z prawem, zasadami współżycia społecznego lub zmierzającej do obejścia prawa. Nadmierne podwyższenie wynagrodzenia pracownika w zakresie prawa ubezpieczeń społecznych może być bowiem ocenione jako dokonane z zamiarem nadużycia prawa do świadczeń. W niniejszej sprawie została zakwestionowana tylko wysokość wynagrodzenia ustalonego w umowie o pracę i wobec tego rolą Sądu była ocena postanowień umownych dokonywana z punktu widzenia prawa ubezpieczeń społecznych, a więc nie tylko z punktu widzenia interesu pracownika, ale także interesu publicznego. Godziwość wynagrodzenia za pracę w prawie ubezpieczeń społecznych musi być bowiem interpretowana przy uwzględnieniu wymogu ochrony interesu publicznego oraz zasady solidarności ubezpieczonych.

Sąd zważył, że zaskarżona decyzja wydana przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych okazała się nieprawidłowa. Analizując niniejszą sprawę należało mieć na względzie doświadczenie zawodowe, które niewątpliwie posiadała odwołująca, co zostało udowodnione w trakcie postępowania administracyjnego toczącego się przed organem rentowym oraz w toku postępowania sądowego. Jak zostało wykazane, ubezpieczona już od dnia 1 października 2010r. była zatrudniona u płatnika składek na stanowisku handlowca. Do obowiązków ubezpieczonej należało wtedy prowadzenie księgowości wewnętrznej, dostarczanie faktur do biura księgowego, prowadzenie gospodarki magazynowej poprzez selekcjonowanie farb w proszku i wydawanie ich do poszczególnych prac, zamawianie i przyjmowanie farby od producentów oraz wydawanie reszty potrzebnych produktów przy malowaniu, za które otrzymywała wynagrodzenie w wysokości 5.700,00 złotych brutto miesięcznie. Zatem Sąd doszedł do przekonania, iż ubezpieczona była dobrze przygotowana do wykonywania pracy na ww. stanowisku, miała w niej duże doświadczenie oraz znała specyfikę pracy. W dniu 1 kwietnia 2012 r. ubezpieczona ponownie została zatrudniona w firmie odwołującego. Jej wynagrodzenie uległo zwiększeniu z kwoty 5.700,00 złotych brutto miesięcznie do kwoty 19.000,00 złotych brutto miesięcznie, ponieważ do jej obowiązków pracowniczych doszedł dodatkowy obowiązek w postaci odpowiedzialność za umowy kontraktowe z pozyskanymi klientami. Zmiana zakresu czynności spowodowana była problemami pracodawcy związanymi z kwestiami nadzorczymi, dotyczącymi podwykonawcy, banków i rozliczaniem materiałów. Tym niemniej, Sąd zważył, iż nowy zakres obowiązków odwołującej nie stanowił podstawy do podniesienia otrzymywanego przez nią uposażenia prawie czterokrotnie w porównaniu do poprzednio obowiązującej umowy o pracę.

„Za oceną nieważności czynności prawnej z uwagi na jej sprzeczność z zasadami współżycia społecznego muszą przemawiać szczególne okoliczności. Przy dokonywaniu kontroli czynności prawnych na podstawie art. 58 § 2 k.c., należy mieć na uwadze jej podwójny aspekt. Z jednej strony wynik tej analizy może powodować pewną nieprzewidywalność funkcjonowania systemu prawnego, ale z drugiej strony prowadzi do rekompensującego ją, sprawiedliwego rezultatu stosowania prawa. Z konieczności zachowania równowagi między tymi elementami wynika postulat stosowania klauzuli generalnej zasad współżycia społecznego w przypadkach wyjątkowych, w których ma ono mocne uzasadnienie aksjologiczne.” (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 stycznia 2016 r., sygn. akt I CSK 16/15).

W ocenie Sądu, mając na uwadze pogląd wyrażony w orzeczeniu Sądu Najwyższego, w okolicznościach niniejszej sprawy brak jest szczególnych,

a zarazem uzasadnionych okoliczności, aby obniżyć poziom wynagrodzenia odwołującej za wykonywaną pracę do poziomu minimalnego lub też ją podwyższyć. „Podstawę wymiaru składki ubezpieczonego będącego pracownikiem stanowi wynagrodzenie godziwe, a więc należne, właściwe, odpowiednie, rzetelne, uczciwe i sprawiedliwe, zachowujące cechy ekwiwalentności do pracy, natomiast ocena godziwości tego wynagrodzenia wymaga uwzględnienia okoliczności każdego konkretnego przypadku, a zwłaszcza rodzaju, ilości i jakości świadczonej pracy oraz wymaganych kwalifikacji.” (wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 19 listopada 2015 r., sygn. akt III AUa 939/15).

W ocenie Sądu, wynagrodzenie umówione przez strony w umowie o pracę z dnia 1 października 2010 r. na kwotę w wysokości 5.700,00 złotych jest adekwatne do sytuacji finansowej, w jakiej w 2012 r. znajdowała się firma płatnika składek.

Sąd doszedł do przekonania, że obniżenie wynagrodzenia do wynagrodzenia minimalnego, dokonane na mocy zaskarżonej decyzji organu rentowego było błędne i nie zostało poparte okolicznościami, mającymi wpływ na całościowy zakres rozstrzygnięcia w sprawie. Sąd ustalając stan faktyczny wskazał, iż ubezpieczona była pracownikiem firmy już półtora roku przed zawarciem spornej umowy o pracę. Płatnik składek podpisując z pracownicą umowę o pracę z dnia 1 kwietnia 2012 r., jednocześnie rozszerzył zakres jej obowiązków. W związku z tym faktem, w ocenie Sądu, dokonanie obniżenia wynagrodzenia do minimalnego byłoby czynnością nielogiczną oraz naruszałoby zasady współżycia społecznego. Płatnik składek zatrudniając ponownie ubezpieczoną miał na celu poprawę kondycji finansowej firmy, podejmując przy tym ryzyko związane z dalszym prowadzeniem działalności gospodarczej. Tym niemniej Sąd zważył, iż podwyższanie wynagrodzenia do kwoty 19.000,00 złotych brutto miesięcznie również było nieadekwatne do stanu faktycznego sprawy z uwagi na sytuację finansową, w której znajdowała się działalność gospodarcza prowadzona przez T. G.. Organ rentowy, w oparciu o potwierdzone wnioski zawarte w opiniach biegłych sądowych, przedstawił dowody świadczące o tym, że zatrudnienie odwołującej za wynagrodzeniem 19.000,00 złotych brutto miesięcznie było dla firmy nieopłacalne, nieracjonalne i nielogiczne. W niniejszej sprawie odnotowano, iż w 2012 r. zysk firmy wyniósł 48.754,88 złotych, natomiast w 2013r. nastąpiła strata w wysokości 65.288,87 złotych. W ocenie Sądu, praca ubezpieczonej nie miała wymiernego efektu na ogólną kondycję finansową firmy. Płatnik składek mając tak małe dochody w 2012 r. oraz ponosząc stratę w 2013 r., nie mógł zapewnić ubezpieczonej wypłacania wynagrodzenia w kwocie podwyższonej do 19.000,00 złotych brutto miesięcznie. Zdaniem Sądu, mając na uwadze kondycję finansową firmy oraz cele pracodawcy związane z podpisaniem nowej umowy o pracę z M. D. godziwym pozostawało wynagrodzenia w kwocie 5.700,00 złotych brutto miesięcznie, t.j. pozostawienie wynagrodzenia w stanie niezmiennym.

Sąd na marginesie rozważań prawnych wskazuje, że zarzuty odwołującego dotyczące nieważności zaskarżonej decyzji wydanej przez organ rentowy są błędne. Jedynie organ rentowy jest uprawniony na mocy obowiązujących przepisów prawa do uchylecia swojej decyzji. Ponadto Sąd nie stwierdził, aby przedmiotowa decyzja została sporządzona w sposób nieprawidłowy i odbiegający od norm prawnych.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Sąd orzekł, jak w wyroku.